

DRIEMAJÚCI DIABOL

Príbeh na zamyslenie

Nieкто raz napísal legendu, ktorá vlastne nie je legendou:

Na brehu jazera stojí človek. Rozmýšľa, premýšľa. Bárs by mal tol'ko sily, že by mohol rozvlniť celú vodu. Cíti v sebe ohromnú, nevyužitú silu. Lebo človek, ktorý stojí na brehu, je mladý, v plnej svojej mladistvej sile a jazero, zrkadlovočisté leží pred ním – je jeho život.

Chce teda jazero rozvlniť. Vtedy pristúpi k nemu Satan:

- Chceš to? – Malá, neškodná otázka. A potom pokračuje:

- Niet nič ľahšieho! Pozriže sa!

Satan vezme malý kamienok a vhodí ho do jazera. Potom s úškl'abkom na tvári zmizne.

Na vode sa tvoria kruhy a stále nové kruhy. Pohybuje sa. Človek stojí a žasne. Hýbe ním zvedavosť a vezme väčší kameň a hodí ho tiež do jazera. Na vode sa vytvorí viac kruhov. Vlny bijú stále bližšie. A znova a znova siaha človek po kameňoch, berie vždy väčšie a väčšie. Teraz bijú narážajúce vlny už až na breh: Vášeň sa zobudila!... Pred chvíľkou stál človek zamyslený, kým ho Satan celkom malým kamienkom tomuto umeniu nenaučil... Teraz človekovi malý kamienok už nestačí. Kamene musia byť veľké. Vylamuje mohutné skaliská a hádže do mora a vlny sa divo vylievajú na breh. Ale hľadme! Vlny už nebijú tak vysoko, hĺbka jazera mizne... lebo koryto jazera sa stále viac plní kameňmi – životná sila – voda je využitá...

Jeden kameň už vyčnieva z vody. A na ňom sedí Satan, posmešne sa vysmieva, ako vševládca...

Teraz príde človekovi na myseľ, že všetko bolo jedinou veľkou lžou, len lžou...

Ale toto spoznanie mu nespôsobí nijaký žiaľ, nijaké uznanie viny, blahodarnej ľútosti. Nie!

Oklamaného schytí hnev, lebo vo svojom hneve nie je schopný nijakej ľútosti.

- Pomsta! Pomsta! ... To je teraz hlas oklamaného. A začne v zlosti kamene z jazera vynášať. Preč?

Nie! V skutočnosti ich len vláči sem a tam. Lebo oslobodiť seba od viny a hriechu, to nie je v ľudskej moci... Človek nevie, že Satana svojim divým počínaním len rozveseľuje. Zlomená sila duše, jej nalomené krídla... Niet nič iného, čo by bolo milšie.

A takto ostane tento usmievajúc sedieť na svojom tróne na prostriedku jazera a nestará sa o zúriaceho človeka... Hoci by tento mohol zvodcu z trónu hocikedy zhodiť...

*Ale nie! Kým Satan počuje zúrenie a rev, je „vznešené“ spokojný. Je si istý svojou obeťou. **Lebo kým účinkuje v človekovi jed vzdoru, jed urazeného „ja“, premoženej pýchy a kým je tento jed účinný, niet v človeku miesta pre pokorné uznanie, nijakého miesta pre pokoru, nijakého miesta pre poznanie Boha, večnej lásky...***

Úbohý, slepý človek!

Takto si myslí milosrdný Boh, ktorý na zúriaceho pozerá, dlho pozerá. On môže, ale nechce z človeka kamene hriechov odobrať, lebo ho chce vycibriť. Lebo ho chce učiť, aby poznal vlastnú slabosť a biedu odvrátenia od Boha.

V jednej hodine milosti mu potom Boh konečne dá poznanie. A človek sedí zlomený na brehu jazera, plače nad zničeným životom...

Vtedy sa stáva Satan na svojom tróne nespokojným. Vtedy, keď sa zúrenie pomíne a duša sa uspokojí.

Až teraz človek so zaslzeným zrakom hľadá späť na raj nevinného detstva... Ďaleko, do diaľavy!

A zaplače k Bohu: „Bože, prečo to muselo byť všetko tak? Nemohol si tomu zabrániť? Aký by som bol ešte šťastný! Teraz som ale stratil teba i seba a neostali mi len rummy.“

*Nie! Boh tomu nemohol zabrániť. Musel pripustiť, aby sa všetko hriešne želanie človeka splnilo. **Teraz vidí človek sám, kde môže viesť zlá cesta; pozná driemajúceho Satana vo svojej duši, ktorý ho môže hodením jedného kamienka premeniť v diabla.***

A človek spozná ešte niečo: Ako búrka, príde k nemu poznanie odmietnutia Božej lásky. A to je pre človeka najväčšou milosťou. Lebo len týmto poznaním vyrazia pramene hĺbky, do vnútra človeka vnikne žiaľ tak hlboko, tak páliac, ako je to len možné, keď sme trápili, sužovali svojho najlepšieho priateľa.

A pozri sa – ó zázrak milosrdenstva...: prúd ľútosti začne naplňat' dušu! – stále a stále miznú kamene, padajú stále hlbšie, kamene hriechov jedného úbohého, zlomeného ľudského života a stanú sa mohutným základom nového zmiereného života lásky s večnou láskou. Čisto ako sklo sa ligoce znova hladina jazera. Ticho a bez zvuku ležia jeho mlčiace vody v Božom pokoji.

Človek ale stojí, vlastne on kľáčí na brehu nového života, ktorý mu darovala Božia milosť. A z hĺbky nového dňa ligoce sa ešte – ako súmrak – skala, na ktorej trónil Satan, temno – ako vážna pripomienka na oslobodenú dušu, aby sme naň nikdy nezabudli, koho vedľa Boha v sebe nosíme, kým duša žije v tele: driemajúceho Satana.

Ľudia na tohto Satana často zabudnú: potom vo svojej pýche a namyslenosti sami ho urobia bohom. Nie tí sú vždy najčistejší a najšľachetnejší, ktorí tak vyzerajú naoko. Boh pozerá inými očami ako svet. Jemu je cennejšia úprimná ľútosť po hriechu ako čistota a bezhriešnosť príliš vedomá.

Boh to myslí s človekom dobre, keď ho nechá hlboko klesnúť, aby ho vyliečil z pýchy a namyslenosti. Bohu nie je nič odpornejšie ako pýcha.

Čo Kristus po svojom pozemskom živote tak často robil, čo robil v smrteľných mukách na kríži, v tom pokračuje i dnes: ujíma sa hriešnikov, on zomierajúc na kríži berie vraha so sebou do raja, ale najvzdialenejší sú mu farizeji, ktorí sa pokladajú za spravodlivých.

Z nemeckého originálu upravil: Štefan Magdolen